

כחמץ דתלוי בשיעור כזית, אלא בקפידא בלבד הוא תלוי.

אמר ליה אביי: הא "וכן לענין טומאה" קתני! משמע, שדינו כחמץ.

אלא, אמר אביי: לא לענין טבילה קתני לה. מא-א

ודברי התנא מחולקים לשני ענינים:

תחילה אמר התנא "וכן לענין טומאה", שגם בענין טומאה יש חילוק בין אם יש כזית או פחות מכזית בסדקי עריבה. ואחר כך תלה זאת התנא בענין קפידא, ולא בשיעור כזית.

והכי קאמר:

א. **וכן הוא לענין צירוף טומאה בפסח.**

דקיימא לך, אין אוכלין מטמאים אוכלים אחרים אלא אם כן יש בהם שיעור כביצה.

ואותו בצק שבסדקי עריבה, אם היה זה בפסח, ויש בו כזית, הרי הוא מצטרף עם אוכלין אחרים לשיעור ביצה כדי לטמאות אוכלים אחרים.

ואם אין בו כזית אין הוא מצטרף.

אבל **בשאר ימות השנה**, לא בשיעור של כזית תליא מילתא. אלא **איכא פלוגתא** [חילוק] בין אם הוא מקפיד על הבצק שלא להשאירו בסדקי העריבה, אלא רוצה ליטלו משם, ובין אם אינו מקפיד ליטלו משם, ולא אכפת לו שיבטל הבצק לעריבה.

ולא שנא בין יש בו כזית, או לא.

אמר רבי נתן: כמה דברים אמורים דתוך שלשה ימים חייב לבער, דוקא כשלא נתן לתוכה עורות. שמאחר ואין בה ריח העורות, אין הקמח מתקלקל עד שלשה ימים.

אבל אם נתן לתוכה עורות בזמן שהקמח בתוכה, אפילו אם נתן את הקמח בתוך שלשה ימים לפני הפסח, **אין הוא חייב לבער.** לפי שנתנית העורות בקמח מבטלת ממנו תורת חמץ.

אמר רבא: הלכה כרבי נתן! ואם נתן עורות בקמח, הרי הוא מתבטל מתורת חמץ אפילו תוך יום אחד, ואפילו תוך שעה אחת מנתנית העורות.

שנינו במתניתין: **וכן לענין טומאה.** שבצק בסדקי העריבה — **אם מקפיד עליו הרי הוא חוצץ. ואם רוצה בקיומו, הרי הוא בעריבה.**

וקסבר השתא, דלענין טבילה איירי. שכל כלי שנטמא והוא טעון טבילה, אם דבק בו דבר שהבעלים מקפיד עליו, הרי הוא חוצץ בין הכלי למי המקוה, ולא עלתה לו טבילה.

ותמהינן: איך קתני "וכן לענין טומאה"? וכי מי דמי לחמץ בפסח? והא **התם** בחמץ, **בשיעורא תליא מילתא.** שאם יש בו כזית במקום אחד, עובר עליו. ובפחות מכזית אינו עובר. אבל **הכא** לענין טבילה, **בקפידא תליא מילתא**, ולא בשיעורא. שכל שהוא מקפיד עליו וסופו ליטלו משם, הרי הוא חוצץ. ולא שנא בין אם יש בו כזית, או לא.

אמר רב יהודה: אימא, הכי קאמרה מתניתין: **ולענין טומאה אינו כן!** ואינו